

Nr. 106 og 107. Den ærede Ordfører for Flertallet anførte som en af sine væsentligste Hovedgrunde til at negte disse Bevillinger, at der var saamange smaa forskellige Poster til Bedligholdelse og Istandsættelse af det nye Materiel, som sammenlagt løb op til store Summer. Den ærede Ordfører har ogsaa her forsaavidt Ret — mange Bække smaa gjøre en stor Aa —; men mig forekommer det noget uheldigt, for ikke at sige aldeles upraktisk, naar man gaar hen og negter de to Bevillinger, her er Tale om, nemlig et Dækhuss paa Kanonbaaden „Willemoes“ og en ny Kassepram. Naar der er anmodet om at faae et Dækhuss paa Kanonbaaden „Willemoes“, er det jo en Selvfølge, at der er Brug for det i et vist bestemt Øieblik, som den ærede Ordfører for Mindretallet meget rigtigt bemærkede, er det for at udsjøre deri eller nedlægge paa Papiret deri Resultaterne af Opmaalingerne, Landtoningerne og Veilingerne, som blive foretagne, kort og godt Optegnelsen af det, som de have taget praktisk fra Dækket. Naar jeg taler om nedlagt, mener jeg nedlagt i Søfortet. Det er jo temmelig umuligt, forekommer det mig, og det vilde være en høist uheldig og daarlig Administration, der vilde sende Folk ud for at gjøre den Slags Veilinger, naar der ikke samtidig er i Skibet et Sted ombord, hvor de praktiske Resultater kunne opbevares ved Nedlæggelse i Søfort. Jeg anser denne Bevilling, hvor lille den end er, for temmelig nødvendig. — Hvad angaar Kasseprammen, da kunde den maatte inarere skydes ud i Liden. Jeg kan imidlertid af praktisk Erfaring sige, at, naar der er Udrustninger paa Bærftet, er der i høi Grad Mangel paa Pramme, og om man ogsaa kan komme i al Benskablighed overens i Fredstid, idet det ene Skib laaner af det andet, kan noget Saadant ikke let tænkes i Krigstid. Det er let nok at slaa af paa de Midler, der ere nødvendige paa Bærftet til Transport af Kanoner, Proviant og lignende Sager; men skulde det komme til en Udrustning, saa er det jo ikke tilstrækkeligt at have Skibe liggende, men saa maa man ogsaa være istand til at udruste dem i det Lidsrum, hvori det forlanges, og som jeg er berettiget til at sige, at man stoler paa, at det kan gjøres i, altsaa i saa og saa mange Timer eller i saa og saa mange Gange 24 Timer. Men dette lader sig ikke gjøre, naar der mangler tilstrækkeligt Materiale til at bringe de forskellige Gjenstande ombord. Jeg veed nok, at man vil sige, at saa kan man faae Hjælp af Private; men det er meget usandsynligt, thi i Tilfælde af en pludselig udbrydende Krig ville alle private Pramme, baade aabne og lukkede, der kunne bruges til Transport, være lige saa engagerede som Pramrene paa Bærftet. Saasnart det truer med Udbrudet af en Krig, skynde de forskellige Nationers Skibe sig jo bort fra de Steder, som have Udsigt til at blive indviklede i Krig. Jeg

tror derfor, at denne Regtelse vil medføre, at man kommer ind paa langt større Udgifter senere. — Jeg skal forbigaa den allerførste Del af de andre Punkter, hvor det Flertal, der er opført under Nr. 8, har foreslaaet forskellige Summer negtede, og da navnlig forbigaa Forflagene Nr. 118, 119 og 120, idet jeg mener, at disse Summer ikke ere i den Grad paatrængende nødvendige. Men med Hensyn til Udrustningskontoen skal jeg tillade mig kortelig at fremhæve et enkelt Moment. Det er, saafremt jeg har foreslaaet den ærede Ordfører rigtigt, af finansielle Grunde, at der er slaaet af paa Udrustningskontoen. Naar man rykker i Marken med finansielle Grunde, har man jo altid paa Forhaand et vist Døvtag over den almindelige Mening, da Pengene altid til en vis Grad ere det Afgjørende; men naar man stadig fører dette Argument i Liden, at det er det Finansielle, man skal tage Hensyn til med Hensyn til Flaaden i dens Helhed og med Hensyn til Udrustningen, saa skal jeg tillade mig at spørge, om det ikke engang kunde blive overveiet, at en Del af de Udgifter, der komme frem paa Marineministeriets Budget, have deres Aarsag i, at der skal udrettes Noget, foretages Expeditioner, seiles et eller andet Sted hen til Fordel for et andet Ministerium. Vel veed jeg, at alle Udgifterne gaa af Statskassen, og at det forsaavidt er et Regnskabsspørgsmaal, om Udgiften falder paa Indenrigs-, Udenrigs- eller Marineministeriet; men jeg mener, at man ikke alt for let skal gaa hen og sige, at det er Marinen, der stadig forøger sit Budget, idet man henviser til, hvad der tidligere forlangtes, og sammenligner det med, hvad der nu forlanges. Jeg kan f. Ex. herved henviser til Forholdene med Hensyn til Bestindien. Naar det bliver nødvendigt herfra at sende et Skib derud, saa er det jo ikke Marineministeriet, der er Skyld heri. Det er vel saa, at Officererne og Mandstabet faae nogen Dølse paa Logtet, men Udgiften burde dog vist ordnes saaledes, at Noget af den henførtes til et andet Ministerium, og at Noget refunderedes Marineministeriet. Jeg skal i Analogi hermed henviser til Vædringsforslaget Nr. 126, hvor der er Tale om at negte 16,004 Kr. til Udrustning af Skrueskonnerten „Thylla“. Det blev af selve den ærede Ordfører for Flertallet anført, at denne Udrustning skulde ske til Fordel for Fiskeriet, og det blev ogsaa erklæret af den ærede Ordfører for Mindretallet, at Skibet skulde være til Bessyttelse for de Fiskere, der bo paa Jyllands B. kyst. Det er jo altsaa en Post, som, naar man skulde gaa strengt tilværks, for Størstedelen vedkommer Indenrigsministeriet, men den overføres helt paa Marineministeriet, og det er en af Grundene til, at Marineministeriets Budget synes at stige Nar for Nar. Det Samme gælder Forslaget Nr. 127, hvor det samme Flertal vil negte ca. 7,000 Kr.